

[Grethe Philip.]

mangler, som skal afhjælpes, og derfor skal vi stadig væk have vores opmærksomhed stærkt henvendt på dette område, men denne debat er efter min mening overflødig.

Inge Krogh (KrF):

Kristeligt folkeparti ser med en hel del sympati på det foreliggende forslag til folketingsbeslutning. Jeg vil sige, at åndssvageforsorgen er noget, som ustandselig nager min samvittighed og har gjort det i al den tid, jeg har været herinde. Nu ved jeg godt, at mit parti har indgået et økonomisk forlig med regeringen og ikke kan fremsætte noget, der koster penge, men man kunne måske henstille, at der skete en omprioritering inden for den sociale sektor.

Jeg synes, det er forfærdeligt, at det stadig væk er sådan, at det at have et eneværelse er en luksus. Der var en af ordførerne – det var vist socialdemokratiets ordfører – der sagde, at det skulle være sådan, at når en klient havde lyst til et eneværelse, så skulle han have det, men det har faktisk samtlige voksne åndssvage. Der er ikke spor tvivl om det. Jeg har oplevet gang på gang den fantastiske glæde og den forandring, der sker med en åndssvag, der får et værelse for sig selv.

Der var én, der engang sagde til mig: ja men det har den almindelige borger ude i det almindelige liv ikke, og det kan nok være rigtigt, men hvem bor man da sammen med? Man bor sammen med folk, man kender, og folk, man holder af.

Der bliver i beslutningsforslaget talt en del om personale, og jeg tør ikke sige, om der er noget personale, der specielt kæmper for sig selv, men jeg ved i hvert fald, at det er meget nødvendigt med tilstrækkeligt personale for at hjælpe de åndssvage, som er hjælpeløse, som skal hjælpes i mange henseender, altså dem, der er tilbage på institutionerne; jeg taler ikke om dem, der godt kunne være udskrevet, men om dem, som virkelig er nødt til at være der, og som ikke kan være andre steder. Jeg ved også, at der er sket en reduktion af personalet på institutioner med meget svært handicappede klienter, og det er meget svært. Jeg kan se forskellen på de afdelinger, hvor der har været en rimelig normering, og hvor der så er blevet en nedsat normering; der bliver ikke den samme stimulation af klienterne.

Og så er der regelen om, at når klienterne bliver 18 år, skal der mindre personale til. Det

ræsonnement er så dårligt, som det næsten kan være, for nok er det vigtigt, at man stimuleres i barndommen, men det er også meget vigtigt, at det fortsætter, og man er dog voksen den største del af sit liv. Og netop på voksenafdelingerne er de mest hjælpeløse, de, der måske ikke kan bevæge sig, de, der måske ikke kan tale, de, der har psykotiske træk, de, som er vanskelige, de, som er aggressive, og det kræver umådelig meget af personalet, så jeg tror, det er en forkert vurdering, man anlægger. Jeg tror, man siger, at hvis der er 1½ på børneafdelingen, er der 1 på en voksenafdeling.

Der blev af fru Karen Thurøe Hansen talt om, at det var et kedeligt tidspunkt dette forslag blev rejst på, fordi denne forsorg skal overgå til amterne. Det har man hørt i mange år, og det har vi ustandselig ventet på. Vi har haft mange ganske bestemte årstal, hvor det skulle ske, og nu sker det vel nok i 1980, men det bør ikke forhindres, at man forsøger at få standarden op.

Lis Starcke (DR):

Retsforbundet er positivt indstillet over for, at der sker forbedringer af bolig-, undervisnings- og beskæftigelsesforhold inden for åndssvageforsorgen, og derfor synes vi i og for sig, det er godt, at dette forslag er kommet, selv om vi af socialministeren har fået at vide, at der sker forbedringer og der sker moderniseringer. Vi mener stadig, at der er behov for yderligere forbedringer.

I bemærkningerne til forslaget gøres der opmærksom på, at de her nævnte foranstaltninger ikke kan anses som fyldestgørende, men at de vil udgøre en foreløbig hårdt tiltrængt hjælp til at råde bod på store mangler, og det er jeg enig i. Jeg ved ikke, om det er tendentiøst, om det taler for de store institutioner. I så fald er retsforbundet ikke enig heri, men jeg synes på den anden side, der også tales om nybyggeri. Der tales også om, at nogle af klienterne bliver flyttet udenfor, sådan at det er de svagere patienter, der bliver tilbage, som derfor trænger til mere behandling.

Det, som man her gerne vil have frem, er det samme som det, der var meningen med det ændringsforslag til finansloven, som blev stillet af fremskridtspartiet, det konservative folkeparti, DKP og Danmarks retsforbund, hvori man foreslog at sætte beløbet til åndssvageforsorgens driftsudgifter op med 7 mill. kr. i modsætning til det, som de 5 augustforligspartnere